

Το συμβολικό «χτίσιμο» του γραφείου του αντιπρύτανη στην οθόνη του MEGA και τον δημοφιλή -τότε- ιστότοπο Athens Indymedia

Η αληθινή ιστορία ενός «χτισίματος»

του Τάσου Κωστόπουλου από την Εφημερίδα των Συντακτών

Αν υπάρχει ένα στερεότυπο που επιστρατεύτηκε κατά κόρον στην προσπάθεια της κυβέρνησης να πείσει για τη συγκρότηση κι εγκατάσταση πανεπιστημιακής αστυνομίας εντός των ελληνικών ΑΕΙ, αυτό ήταν το περίφημο «χτίσιμο» του γραφείου κάποιων πανεπιστημιακών από φοιτητές σαν ύψιστη απόδειξη της απαράδεκτης «ανομίας» που έχει τάχα μου επικρατήσει στα ελληνικά ΑΕΙ.

«Πρέπει να πείσουμε τους νέους μας ότι δεν είναι φυσιολογικό να χτίζουν καθηγητές μέσα στα γραφεία τους», υποστήριξε λ.χ. χαρακτηριστικά η υπουργός Νίκη Κεραμέως στον ANTI1

(8/2), θεωρώντας προφανώς τούς (πρώην λοκατζήδες) «ειδικούς φρουρούς» της Ομάδας Προστασίας Πανεπιστημιακού Ιδρύματος (ΟΠΠΙ) σαν τους πλέον κατάλληλους παιδαγωγούς της νέας γενιάς.

«Κάθε φορά που κάποιος χτίζει την πόρτα ενός καθηγητή, έχουμε παραβίαση ασύλου. Δεν είναι η αστυνομία που θα παραβιάσει το άσυλο», τόνισε πάλι ο Αγγελος Συρίγος στην παρθενική κοινοβουλευτική του αγόρευση (8/8/2019), για να παραπέμψει κατόπιν ξανά και ξανά στο ίδιο συμβάν –στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής (2/2), προκειμένου ν’ απαντήσει στο ξεσκεπάσμα της κυβερνητικής προπαγάνδας για τα ισχύοντα στην υπόλοιπη Ευρώπη (*«Δεν υπάρχει αστυνομία στα ευρωπαϊκά Πανεπιστήμια. Ομως, δεν υπάρχει στην Ευρώπη και το χτίσιμο καθηγητών»*), αλλά και κατά την περιβόητη παρέμβασή του στη διαδικτυακή εκδήλωση της Ελληνικής Ένωσης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, για ν’ αποδείξει πως η σημερινή κατάσταση δεν έχει την παραμικρή σχέση με όσα είχαν υπόψη τους οι φιλελεύθεροι συνταγματολόγοι του παρελθόντος: *«Μπορούσαμε [τον καιρό του Αριστόβουλου Μάνεση και του Δημήτρη Τσάτσου] να χτίσουμε καθηγητή μας; Ο Μάνεσης και ο Τσάτσος αναφέρονται σε μία φυσιολογική περίοδο. Η οποία φυσιολογική περίοδος έχει χαθεί εδώ και πολλά χρόνια από τα ελληνικά ΑΕΙ»*.

Από κοντά και οι ελάσσονες εκλαϊκευτές της κυβερνητικής γραμμής. *«Μπαχαλάκηδες» που «κάνουν καταλήψεις και χυδαίες λεκτικές επιθέσεις εναντίον καθηγητών, χτίζουν τα γραφεία πρυτάνεων και μετατρέπουν τα ΑΕΙ σε χώρο προστασίας του κοινού ποινικού εγκλήματος»* βλέπει παντού η πρώην βουλευτίνα του ΠΑΣΟΚ -και νυν «σύμβουλος έκδοσης» του πόρταλ iefimerida- Σοφία Γιαννακά, σε άρθρο της με τον χαρακτηριστικό (και ανελλήνιστο) τίτλο *«Πρυτάνεις και ακαδημαϊκοί [sic], μια χαλασμένη ελίτ»* (21/1).

«Δεν μπορεί, στους χώρους όπου υποτίθεται ότι είναι ελεύθερη η διακίνηση των ιδεών, οι φοιτητές να χτίζουν τους καθηγητές στα γραφεία τους», εξανίσταται ο Νότης Παπαδόπουλος στην «Καθημερινή» (3/2), καλώντας την κυβέρνηση να πατάξει μια και καλή κάθε *«μύηση στον μεταπολιτευτικό ταλιμπανισμό»*. Η παράθεση τέτοιων αποσπασμάτων θα μπορούσε να συνεχιστεί επ’ άπειρον.

Συλλογική αμνησία

Κανείς απ’ όλους αυτούς δεν φαίνεται ωστόσο να θυμάται πώς και γιατί «χτίστηκε» κάποτε συμβολικά η είσοδος του γραφείου κάποιου αντιπρύτανη, πόσο μάλλον τι έχει αποφανθεί τελεσίδικα γι’ αυτό το περιστατικό η ελληνική Δικαιοσύνη. Η αμνησία αυτή δεν είναι δε καθόλου αθώα: μια λεπτομερής αναφορά στο περίφημο αυτό επεισόδιο θα τίναζε στον αέρα

όλη τη σχετική τρομολαγνεία, καθώς οι πολίτες θα πληροφορούνταν:

► Πρώτον, ότι το συμβολικό εκείνο «χτίσιμο» (ενός άδειου γραφείου κι όχι κάποιου «καθηγητή μέσα στο γραφείο του», όπως θέλει να νομίζει η κυρία Κεραμέως) δεν προέκυψε ως απόρροια της «δειλίας» ή της διστακτικότητας κάποιων πρυτανικών αρχών να καταφύγουν στην πυγμή του νόμου, αλλά ως το ακριβώς αντίθετο: ως συλλογική απάντηση ενός ολόκληρου φοιτητικού συλλόγου στην προσπάθεια να καταπιγούν, μέσω πρωτοφανών δικαστικών διώξεων, οι ειρηνικές διαμαρτυρίες των φοιτητών για ό,τι αντιλαμβάνονταν ως σκανδαλώδη διαχείριση της σίτισής τους από τις πρυτανικές αρχές. Η κινητοποίηση εκείνη χτύπησε μάλιστα το καμπανάκι για τις πρώτες προβληματικές επιλογές μιας πρυτανικής αρχής, τα πεπραγμένα της οποίας έμελλε ν' απασχολήσουν τα κατοπινά χρόνια το Σώμα Ελεγκτών Επιθεωρητών της Δημόσιας Διοίκησης, την ηγεσία του υπουργείου Παιδείας, εισαγγελείς και δικαστές, χαρακτηριζόμενα ως «πράξεις με ηθική απαξία» από τη σημερινή Πρόεδρο της Δημοκρατίας με την τότε ιδιότητά της ως αντιπροέδρου του Συμβουλίου Επικρατείας.

► Δεύτερον, ότι τα περισσότερα ΜΜΕ, ιδίως τα ηλεκτρονικά, αποδείχτηκαν στη συγκεκριμένη περίπτωση σαφώς κατώτερα των περιστάσεων (και της υποτιθέμενης αποστολής τους να ελέγχουν την εξουσία). Παρέμειναν καθηλωμένα στο δέντρο (τη συγκεκριμένη μορφή συμβολικής διαμαρτυρίας), λαιδορώντας τους ξεσηκωμένους φοιτητές κι αποφεύγοντας πεισματικά ν' ασχοληθούν με την ουσία των καταγγελιών τους. Αν το είχαν κάνει τότε, ενδεχομένως θ' αποφεύγονταν όσα θλιβερά ακολούθησαν στο συγκεκριμένο Πανεπιστήμιο.

► Τρίτο και κυριότερο, ότι γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους η ελληνική Δικαιοσύνη δικαίωσε τελικά ομόφωνα και πανηγυρικά τους φοιτητές που προχώρησαν σ' εκείνο το συμβολικό «χτίσιμο», με το σκεπτικό πως αυτό αποτελούσε την καθ' όλα εύλογη κορύφωση μιας απόλυτα θεμιτής φοιτητικής διαμαρτυρίας, με τη διαπλοκή πανεπιστημιακών αρχών και τοπικών επιχειρηματιών ν' απασχολεί ΜΜΕ, πειθαρχικά όργανα και Δικαιοσύνη.

Με δυο λόγια, όσοι επικαλούνται διαρκώς το συγκεκριμένο περιστατικό σαν απόδειξη μιας εγγενούς (τάχα μου) «παραβατικότητας» του φοιτητικού κινήματος και δικαιολογία της επιβολής έκτακτων αστυνομικών μέτρων, είτε δεν έχουν ιδέα για τι ακριβώς μιλούν, είτε απαιτούν ανομολόγητα από τους φοιτητές κάτι πολύ διαφορετικό: να το βουλώνουν όταν διαπιστώσουν ότι κάτι δεν πάει καλά στον κόσμο των ελληνικών ΑΕΙ.

Ας δούμε, λοιπόν, τι ακριβώς συνέβη στην Ξάνθη τον Νοέμβριο του 2006 -και πώς γεννήθηκε

αυτός ο σύγχρονος (και καθόλου αθώος) αστικός μύθος.

Ζητήματα σίτισης

Η ιστορία μας ξεκινά τον Αύγουστο του 2005, όταν η πρυτανεία του ΔΠΘ ανέθεσε τη σίτιση των εκεί φοιτητών σε μια τοπική ιδιωτική εταιρεία («Χούτος Catering Α.Ε.»), αντί του κρατικού Εθνικού Ιδρύματος Νεότητας (ΕΙΝ) που είχε την ευθύνη της μέχρι τότε.

Τα αμέσως επόμενα χρόνια, οι σχέσεις πρύτανη κι αντιπρύτανη με τον εν λόγω επιχειρηματία διευρύνθηκαν, για να περιλάβουν τη συμμετοχή των ίδιων ή των συζύγων και άλλων στενών συγγενών τους σ' ένα πλέγμα άσχετων Α.Ε. (φωτοβολταϊκά) με κοινά γραφεία και ταυτόχρονες γενικές συνελεύσεις («Εφ.Συν.», 22/5/2015 και 4/6/2015).

Ως άμεσα ενδιαφερόμενοι, οι φοιτητές του Πολυτεχνείου της Ξάνθης διαφώνησαν μ' αυτή τη μεταβολή και προχώρησαν σε αλληπάλληλες κινητοποιήσεις, συμπαραστεκόμενοι ταυτόχρονα στους εργαζόμενους του ΕΙΝ που έμεναν στον αέρα. Την υπεράσπιση πρυτανείας κι επιχειρηματία ανέλαβε τοπικό κανάλι και δημοσιογράφος που καμάρωνε ότι «μιλά με τη φιλοσοφία του πεζοδρομίου».

Χαρακτηριστικό δείγμα γραφής για το ύφος και το ήθος αυτής της επικοινωνιακής αντεπίθεσης, από τον «διάλογο» του εν λόγω δημοσιογράφου με τον φοιτητή Λευτέρη Μπέτση, εκπρόσωπο της αριστερής παράταξης «Κουρσάροι-Λεγεωνάριοι» (ΕΑΑΚ), που παρενέβη στην εκπομπή του για να υπερασπίσει τις ενέργειες του συλλόγου (15/11/2005):

Φοιτητής: «Να πω κι εγώ την άλλη όψη της αλήθειας;»

Δημοσιογράφος: «Να την πείτε με μπόλικη λάσπη γιατί μιλάτε σαν Μπέτσης».

Φοιτητής: «Γιατί είστε τόσο προκατειλημμένος εναντίον μας;»

Δημοσιογράφος: «Γιατί μιλάτε για εργολάβους, γιατί διαψεύδει ο Χούτος. Μιλάτε για εργολάβους, γιατί το μοναδικό πράγμα που αξίζει στη ζωή είναι η υπόληψη και δεν αφήνω κανένα Λεγεωνάριο να με συκοφαντήσει, να με εμφανίσει εμένα ως πρύτανη [sic] ότι εξυπηρετώ ιδιωτικά συμφέροντα. [...] Κι ένα άλλο ερώτημα, τώρα με πήρε ένας ακροατής και μου λέει μ' αυτόν που μιλάς τώρα είναι αδερφή; Είναι ερώτημα. Αυτό το ερώτημα σας αρέσει; Κι εγώ λέω όχι. Λοιπόν σας αρέσει;».

Τους επόμενους μήνες, κι ενώ οι φοιτητικές διαμαρτυρίες εντείνονταν, κατατέθηκαν

μηνύσεις κατά του φοιτητή και του συλλόγου από τον επιχειρηματία (13/2/2006) και τον πρότανη Αθανάσιο Καραμπίνη (15/2/2006). Εναν ολόκληρο χρόνο μετά (14/11/2006), κι ενώ τα ελληνικά Πανεπιστήμια συγκλονίζονταν από το μεγαλειώδες κίνημα που απέτρεψε τη συνταγματική αναθεώρηση του άρθρου 16, ο Καραμπίνης -ως αντιπρότανης πλέον- πρόσθεσε στη μήνυσή του και μια αγωγή, ζητώντας από τον φοιτητή αποζημίωση 200.000 ευρώ και την επιβολή προσωπικής κράτησης ενός έτους, επειδή στη φορτισμένη εκείνη τηλεοπτική συζήτηση υποστήριξε μέχρι τέλους τις «συκοφαντικές» θέσεις του συλλόγου του.

Στο μεσοδιάστημα, οι ίδιες πρυτανικές αρχές είχαν δρομολογήσει ανακρίσεις (ακριβέστερα: μια παράτυπη ΕΔΕ) κατά του προέδρου και του γραμματέα του συλλόγου της Φοιτητικής Εστίας, επειδή στη διάρκεια της ανοιξιάτικης κατάληψης για τον άρθρο 16 και τον επερχόμενο Νόμο Γιαννάκου είχαν φωτοτυπήσει και δημοσιοποιήσει με προκηρύξεις τους μια σειρά έγγραφα του Πανεπιστημίου σχετικά με ερευνητικά προγράμματα κι ένα απολογητικό υπόμνημα του πρότανη προς τη Δικαιοσύνη. Παράτυπη έτσι κι αλλιώς, αφού οι φοιτητές δεν ήταν δημόσιοι υπάλληλοι, η ΕΔΕ διατάχτηκε με τη φαιδρή δικαιολογία της αυθαίρετης κατανάλωσης 2-3 πακέτων φωτοτυπικού χαρτιού, συνολικού κόστους 10-15 ευρώ. Κι αυτό, επειδή οι καταληψίες έκαναν άτυπα ό,τι λίγο αργότερα θα θέσπιζε ως καθήκον του το ίδιο το κράτος, με την πασίγνωστη «Διαύγεια»!

Το συμβολικό «χτίσιμο»

Με τις διώξεις και τις απειλές διώξεων να συσσωρεύονται, οι φοιτητές αποφάσισαν ν' ανεβάσουν επικοινωνιακά τη βολή. Στις 29 Νοεμβρίου 2006 απομάκρυναν με απόφαση του συλλόγου τους τον αντιπρότανη από το γραφείο του κι έχτισαν συμβολικά τις πόρτες, εκφράζοντας μ' αυτό τον τρόπο την αγανάκτησή τους για την πρόσφατη αγωγή. Στόχος του επικοινωνιακού αυτού διαβήματος δεν ήταν φυσικά να παρακωλυθεί οποιαδήποτε λειτουργία του Πανεπιστημίου, αλλά να προκληθεί η προσοχή των μεγάλων ΜΜΕ (πέραν του εχθρικού εγχώριου τηλεπαρουσιαστή με «τη φιλοσοφία του πεζοδρομίου») στα εκεί τεκταινόμενα.

Το εγχείρημα πέτυχε εν μέρει μόνο. Κανάλια και έντυπα πανελλαδικής εμβέλειας δεν έχασαν την ευκαιρία να προβάλουν ένα τόσο πιασάρικο θέαμα, διαστρέβλωσαν όμως πλήρως το περιεχόμενό του. Αντί για απελπισμένη κραυγή ενός συλλόγου που βρισκόταν αντιμέτωπος με πρωτοφανείς διώξεις επειδή υπερασπίστηκε τον δημόσιο χαρακτήρα του Πανεπιστημίου, το όλο συμβάν παρουσιάστηκε σαν απόδειξη ενός ακατανόητου εκτραχηλισμού. Για την ουσία της υπόθεσης τα αθηναϊκά κανάλια επέδειξαν, αντίθετα, παγερή αδιαφορία.

Η δικαστική δικαίωση

Η φωνή των φοιτητών που αρνήθηκαν ν' ακούσουν τα περισσότερα ΜΜΕ

Σε αντίθεση με την αντιφοιτητική τρομολαγνεία των ΜΜΕ, που με μισές αλήθειες και χοντροκομμένα ψέματα κατασκεύασε σταδιακά τον μύθο που θέλει τα ελληνικά ΑΕΙ άντρα ανομίας και παρανομίας, τα δικαστήρια επέδειξαν τελικά πολύ περισσότερη κατανόηση απέναντι στο περίφημο «χτίσιμο». Με υποκίνηση βουλευτών της Ν.Δ. και υπόγεια συνδρομή των πρυτανικών αρχών του ΔΠΘ, ασκήθηκε μεν δίωξη σε έξι φοιτητές, αθωώθηκαν όμως ομόφωνα και πανηγυρικά στις 27 Οκτωβρίου 2009 απ' όλες τις κατηγορίες, με σύμφωνη μάλιστα γνώμη του εισαγγελέα.

Κάτω από την πίεση των φοιτητικών κινητοποιήσεων, η μήνυση και η αγωγή του κ. Καραμπίνη είχαν ήδη αποσυρθεί ένα χρόνο νωρίτερα, με μια απλή διευκρινιστική δήλωση του εναγόμενου για το περιεχόμενο της επίμαχης παρέμβασής του στο τοπικό κανάλι. Όπως μας πληροφορεί το «Βήμα» (25/11/2008), ο ενάγων «δέχθηκε τη δήλωση που είχε ήδη κάνει ο Λευτέρης Μπέτσης, ότι δεν τον κατηγορήσε ποτέ προσωπικά αλλά απλώς άσκησε κριτική στην απόφασή του για την ανάθεση της σίτισης σε συγκεκριμένο ιδιώτη και όχι στο κρατικό Εθνικό Ίδρυμα Νεότητας (ΕΙΝ) με το οποίο είχε υπογραφεί παράλληλη σύμβαση την ίδια περίοδο».

Το πιο ενδιαφέρον στοιχείο της αθωωτικής δικαστικής απόφασης ήταν ότι δεν βασίστηκε σε αμφιβολίες για τη διάπραξη της διωκόμενης ενέργειας από τους κατηγορούμενους, αφού οι πέντε από τους έξι (πλην του κ. Μπέτση, που για ευνόητους λόγους δεν ήταν καν παρών στο συμβάν) δεν αρνήθηκαν τη συμμετοχή τους στο «χτίσιμο». Ήταν ότι το δικαστήριο

αναγνώρισε τη νομιμότητα της συγκεκριμένης πράξης, ως εύλογη αντίδραση για τη δίωξη του συμφοιτητή τους και την ιδιωτικοποίηση της σίτισής τους.

«Το γεγονός ότι υπήρχαν δυο συμβάσεις για τον ίδιο αριθμό φοιτητών και για την ίδια χρονική περίοδο», διαβάζουμε, «προκάλεσε έντονο προβληματισμό μέσα στους φοιτητές, οι οποίοι ήθελαν να παραμείνει η σίτιση στο ΕΙΝ, αντιδρώντας σε κάθε μορφή ιδιωτικοποίησης της Παιδείας. Οι φοιτητές της Ξάνθης και της Κομοτηνής, υπερασπιζόμενοι το κεκτημένο δικαίωμά τους για δημόσια και δωρεάν σίτιση για όλους τους φοιτητές, μέσα από ιδιαίτερα μαζικές Γενικές Συνελεύσεις πήραν αποφάσεις για δυναμικές κινητοποιήσεις (τρίμηνη κατάληψη της λέσχης, πορείες, παραστάσεις διαμαρτυρίας κτλ), μεταξύ δε αυτών κατήγγειλαν στα ΜΜΕ τις ενέργειες αυτές του αντιπρύτανη Αθανασίου Καραμπίνη». Μετά δε την κατάθεση της αγωγής, «το σύνολο των φοιτητών πίστευε ότι ο συμφοιτητής τους, που ομιλούσε ως εκφραστής τους, “στοχοποιείται” και επιλέχθηκε από τον αντιπρύτανη για να στιγματιστεί ποινικά και να εξοντωθεί οικονομικά».

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει το σκεπτικό του δικαστηρίου για την άρση του αξιόποινου της ενέργειας, μέσω της παραδοχής ότι από τους φοιτητές αυτή εκλαμβάνονταν ως διαδεδομένη και νόμιμη εθιμική πρακτική συλλογικής διαμαρτυρίας διάφορων κοινωνικών χώρων. Επισημαίνεται δε πως η καθαρά συμβολική εκείνη κατασκευή «μπορούσε εύκολα να καθαιρεθεί και να απομακρυνθεί αμέσως μετά την ολοκλήρωσή της ώστε να επαναλειτουργήσει το γραφείο του αντιπρύτανη», μόλις τέλειωσε η όλη εντυπωσιακή διαμαρτυρία -«πλην όμως για γραφειοκρατικούς λόγους παρέμεινε για δυο ακόμη μέρες, οπότε και οι υπάλληλοι της τεχνικής υπηρεσίας του ΔΠΘ γκρέμισαν την κατασκευή χωρίς να προκληθεί κάποια φθορά στις πόρτες». Η δικαστική απόφαση τονίζει, τέλος, πως ήταν αρκετή η απόσυρση της μήνυσης για «να εκτονωθεί η κατάσταση και να επέλθει ηρεμία και ειρήνη στον χώρο του Πολυτεχνείου».

Ο αντιπρύτανης άσκησε έφεση κατά της αθωωτικής απόφασης, δεν είχε όμως καλύτερη τύχη ούτε στον δεύτερο βαθμό: στις 16/11/2011 το Εφετείο Κομοτηνής έκρινε την έφεσή του अपαράδεκτη. Ψιλά γράμματα βέβαια όλα αυτά για έγκυρες εφημερίδες όπως η «Καθημερινή», που τέσσερα ολόκληρα χρόνια αργότερα (26/4/2015) επικαλούνταν «ασφαλείς πληροφορίες» της για... επικείμενο δικαστικό «κλείσιμο» της υπόθεσης από «το αρμόδιο Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο της Αθήνας»!
«Ηθική απαξία»

Όπως είναι γνωστό στους αναγνώστες της «Εφ.Συν.» από δεκάδες εμπειριστατωμένα ρεπορτάζ του συναδέλφου Κώστα Ζαφειρόπουλου, η διαπλοκή των πρυτανικών αρχών του

ΔΠΘ με τον συγκεκριμένο επιχειρηματία («σύμπλεγμα κοινών εταιρικών και προσωπικών συμφερόντων», σύμφωνα με σχετική έκθεση του Σώματος Επιθεωρητών Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης) οδήγησε το 2017 στην παραπομπή του (πρύτανη, πλέον) κ. Καραμπίνη στο πειθαρχικό και τον εισαγγελέα και το 2018 στην παύση του από το υπουργείο.

Όπως είναι επίσης γνωστό στους αναγνώστες μας («Εφ.Συν.» 26/1/2020), το πειθαρχικό τον απάλλαξε πρόσφατα από την κατηγορία της παράνομης «αποσιώπησης λόγου εξαίρεσης» (254 ΠΚ), επικαλούμενο προηγούμενη απαλλακτική εισαγγελική απόφαση, το σκεπτικό της οποίας δεν τιμά ιδιαίτερα την ελληνική δικαιοσύνη: σύμφωνα με την εισαγγελέα, ο πρύτανης «δεν όφειλε» να γνωρίζει τις επιχειρηματικές δραστηριότητες της συζύγου του, που συνιστούσαν λόγο εξαίρεσης από τη διαδικασία λήψης των σχετικών αποφάσεων, παρόλο που αυτές οι δραστηριότητες περιλαμβάνονται στη δήλωση «πόθεν έσχες» που ήταν από το νόμο υποχρεωμένος να υποβάλλει! Για τις συμβάσεις σίτισης του 2007-2008, πάλι, η απαλλαγή των τότε πρυτανικών αρχών βασίστηκε στην «εξάλειψη του αξιόποινου λόγου παραγραφής».

Στους αντίποδες αυτών των αποφάσεων, το Γ΄ Τμήμα του Συμβουλίου Επικρατείας, με προεδρεύουσα τη σημερινή Πρόεδρο της Δημοκρατίας, έκανε λόγο για «ηθική απαξία των συγκεκριμένων πράξεων που αποδίδονται στον αιτούντα», με «αρνητικές επιπτώσεις για τη δημόσια εικόνα και το κύρος του Ιδρύματος» (ΣτΕ 1398/2018). Απαξία που θα έπρεπε, λογικά, να μας κάνει να βλέπουμε πολύ διαφορετικά το προειδοποιητικό εκείνο «χτίσιμο» του γραφείου του από τους φοιτητές, δώδεκα ολόκληρα χρόνια νωρίτερα...

Πηγή: efsyn.gr